

ЛЕОНИД ЛЕНЧ СРЕЩА

Превод от руски: София Бранц, 1980

chitanka.info

Сред многобройните недъзи, която тормозят човешкия род, радикулитът е един от най-коварните, понеже ти се нахвърля с тайнствената внезапност на ненадейно побесняло псе и все в най-неподходящо време!

И чак после, когато вече лежиш проснат в леглото с електрическа възглавница под кръста и не смееш да шавнеш, проумяваш причината за тази коварна внезапност и си правиш закъсняла (и затова още по-неприятна) самокритика, а тя пари като коприва: „Как можах, дърт глупак, да не позволя да ме минат с една гореща ютия, преди да тръгна!“.

Или: „Как можах, дърт кретен, да не ударя преди пътуването една водка с наикиснати бръснарски ножчета!“.

Ако имаш чувство за хумор, можеш да си кажеш и друго: „Колко жалко, че не е възможна смяна на болести сред гражданството! Даваш обява във вестника: «Сменям стар, отлежал радикулит с редки кризи за нов грип без усложнения».“

Горе-долу така изглеждаха терзанията и размишленията на прочутия артист от известен столичен театър Сергей Иванович Блински, красив старец с надменно пълно лице и господарски маниери, прикован на леглото в хотела на областния град Н.

Беше пристигнал за тридневни рецитали в града и още първия ден го сви радикулитът — беше настинал във влака.

Скучно и тежко е по цял ден да лежиш скован, да гледаш през прозореца и да виждаш само заснежени покриви и яркосинята плюшена завеса. Преместиш ли поглед към стената, оттам пък самата досада ще те зяпне втренчено с изцъклените бели очи на ловеца лъжец от калпавата репродукция, закачена над кревата.

Тежко му, ох, тежко му на човека, скован от радикулит в чужд град, далеч от роден дом!

От време на време идваше да го види представител на филхармонията, но визитите му още повече дразнеха Сергей Иванович. Представителят беше някак захабен, фалшиво буен, с бледо, бухнало, лошо замесено и недоопечено лице. Полагаше големи усилия да изглежда фин и високоинтелигентен, а казваше „тролебус“ вместо „тролейбус“ и „репетивирам“ вместо „репетирам“. Омазнената му вратовръзка от вискоза беше така непоносимо яркоизумрудена, че Сергей Иванович най-сетне не издържа и каза с притворени очи:

— Не се чувствайте задължен, миличък, не ме навестявайте. Аз, като се оправя, ще ви се обадя.

— Невъзможно! — меко отвърна представителят. — Наше задължение е да проявяваме внимание, докато сте болен. Нали сме затова!

Леката миризма на борш и водка, останала след него в стаята, постепенно се стопи (сигурно я беше всмукала всеядната плюшена завеса). Внезапно Сергей Иванович се сети за нещо, което би трябвало много по-рано да му дойде наум!

Сети се, че в град Н. живее пенсионираната драматична актриса Елена Константиновна Глебова, стара негова приятелка — дори повече от приятелка! — която не беше виждал тридесет и повече години. От дъжд на вятър получаваше от нея мили честитки (пращаше му ги в театъра) и ѝ отговаряше (а понякога забравяше) с не по-малко мили картички. Пред жена си впрочем не споменаваше за тези картички — „за да си спести излишни разговори“. Защо са му? Е, имаше — имаше! — навремето лудо, стремително актьорско „увлечение“, имаше една чудесна, млада, талантива Льоля Глебова, русокоса, розовка, с невероятно черни очи и ярка, свежа, винаги усмихната уста с малка бенчица над пълничката горна устна. Имаше една безкрайна близост, имаше и клетви „завинаги заедно“! Имаше го всичко това. И всичко отмина! Животът ги раздели, разлъчи ги, пръсна ги в различни посоки и не си струва сега да съжаляваме за това. Но защо да не се видят, да не пораздвижат душите си, да не ги сгреят край стария огън... С пъшкане и охкане Сергей Иванович измъкна изпод възглавницата бележничето си, намери адреса на Глебова, Е. К., откъсна едно листче и написа телеграма: „Скован от радикулит лежа вашия град хотела стая 36 моля навестете чакам утре седем вечерта целувам ръка Блински“, обади се (телефонът беше поставен до леглото) на дежурната по етаж и я помоли незабавно да прати телеграмата.

На сутринта се почувства по-добре, дори самичък се обръсна. После се загледа от леглото в белите покриви — днес те му се сториха много чисти и приветливи — и се замисли за Льолечка Глебова. На колко е сега? Май минава шестдесетте!

Следобед в шест извика камериерката, нареди ѝ да проветри хубаво стаята и да донесе от ресторанта долу едно шампанско и две чаши. В седем и четвърт зазвъня телефонът до леглото му и Сергей

Иванович, изтощен от чакане и жадно вслушан във всеки звук от коридора, грабна слушалката и я отскубна от вилката.

— Слушам ви!

— Вие ли сте, Сергей Иванович? Добър вечер. Обажда се Глебова, Елена Константиновна.

Гърлото му се сви. Боже мой, Лъолечка Глебова, познатият гръден глас с насмешливо-ласкава интонация!

— Откъде се обаждате? Къде... си сега?!

— Долу съм!

— Качвайте се по-скоро — аз съм на третия етаж. Чакам те!

Лек, смутен смях.

— Ама не ме пускат!

— Кой не ви пуска? — изрева Блински и веднага изохка от остра болка в кръста, защото рязко се беше помръднал под завивките.

— Дежурният администратор не ме пуска! — отвърна слушалката. — Такъв им е редът: да не пускат жена в стаята на мъж. И обратно. За да няма морална разпуснатост. Такива ми ти работи, друже мой.

— Ама кажете му, че в случая всичко е... така да се каже... съвсем етично и абсолютно безопасно!

Отново лек смях.

— А-а, вие й го кажете, на мен езикът не ми се обръща. Давам й слушалката.

Равен, безстрастен женски глас, лишен от всякакви модуляции, сякаш полиран:

— Дежурният администратор!

— Мила! — опита се да се сдържи Сергей Иванович. — Дошла е да ме види стара моя приятелка, почтена жена, заслужила артистка, пенсионерка най-сетне, а вие не я пускате! Не е хубаво така!

— Правилата са за всички едни, другарю Блински!

— Моля да ме разберете, на легло съм...

— Тогава още по-малко имам право да пускам в стаята ви... другарката.

— Болен съм, имам радикулит! — закрещя Сергей Иванович, като гледаше да остане неподвижен. — Освен това... заедно с тази другарка сме на повече от сто и двадесет години, другарко дежурна! Поемам отговорността!

— В правилника не е казано нищо за възрастта на посетителите и посетителките.

— Но няма правила без изключения!

— Ние не можем да правим изключение.

— А кой може?

— Не знам. Сигурно началникът на градската милиция.

— Дайте ми телефона му!

Дежурната му продиктува номера и Сергей Иванович я помоли да се обади пак Глебова.

— Елена Константиновна! — каза той, силно развълнуван. — Сега ще звъня където трябва. Ако ще във Върховния съвет! Но ще се оправя! Само не си отивайте.

— Добре, ще почакам.

Обаче не му се наложи да стига до Върховния съвет. Дежурният майор от милицията с весело презиме Килобок изслуша припряното му обяснение („Нали разбирате, миличък, една старица иска да посети един старец, а не я пускат!“) и обеща да се обади в хотела „да регулира случая“.

И ето най-сетне тихи забързани стъпки по коридора и леко почукване на вратата.

— Влезте! Не е заключено!...

Не, времето не беше пощадило Лъолечка Глебова! С набитото си актьорско око Сергей Иванович веднага забеляза онова, което никой и нищо не може да скрие. До леглото му се доближи стара и доста пълна жена.

— Елена Константиновна... Лъолечка! — едва промълви Сергей Иванович с изтощен глас. — Прости ми... че заради мен изживя такова глупаво унижение!

И внезапно на старото женско лице пламнаха, светнаха с някогашната чародейна жар черните — нейните! — очи.

— Моля ви, скъпи! — изрече Глебова с усмивка и тази усмивка — малко мъглява, лукава — също беше някогашната, нейната. — Първо, можах да ви видя, и второ... истинско щастие е, че не искаха да ме пуснат. За миг отново се почувствах жена... Не се надигайте! Добре знам какво е радикулит!

Тя му протегна малката си сбръчкана ръчица, а Сергей Иванович мълчаливо я притисна до устните си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.